



EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

SIPOS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(7060/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2008. október 7.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Sipos kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Françoise Tulkens, *Elnök*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Sajó András,
Nona Tsotsoria,
İşıl Karakaş *bírák*,
és Françoise Elens-Passos, *Hivatalvezető-helyettes*
2008. szeptember 16-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (7060/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Sipos Márta („a kérelmező”) 2005. február 11-én terjesztett a Bíróság elé.
2. A kérelmezőt Snyozik É., Debrecenben praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltzl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.
3. 2008. január 9-én a Második Kamara Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Továbbá arról is határozott, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. Cikk 3. bek.).

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1957-ben született és Hajdúsámsonban él.
5. 1989. május 2-án a kérelmező házassági bontópert indított. A kérelmező a házassági közös vagyon megosztását is kérte.
6. A Debreceni Városi Bíróság részhatározatban felbontotta a házasságot, majd több tárgyalást és több szakvélemény beszerzését követően 1994. november 9-én határozott a vagyonmegosztásról. 1996. június 20-án a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság megváltoztatta az ítéletet. 1997. június 24-én a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte ezt a határozatot, s a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

7. A megismételt másodfokú eljárásban a Városi Bíróság tárgyalást tartott és hatályon kívül helyezte a Városi Bíróság 2000. október 27-i határozatát.

8. A megismételt elsőfokú eljárásban a Városi Bíróság 2001. június 5-én új határozatot hozott a vagyonmegosztásról. A határozatot a Megyei Bíróság 2001. november 23-án megváltoztatta.

9. A Legfelsőbb Bíróság három bíróból álló felülvizsgálati tanácsa 2004. november 10-én érdemben vizsgálta az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet. A bíróság megállapította, hogy a bizonyítás mindenre kiterjedő és hibátlan volt, s hogy a kérelmező kérelme nem tárt fel jogszabálysértést. Ezért a bíróság helyben hagyta a Megyei Bíróság ítéletét.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

10. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás ésszerűtlenül hosszú ideig tartott. A kérelmező az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésére és a 13. Cikkre támaszkodott. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmet csak az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményének szempontjából kell megvizsgálni. A 6. Cikk 1. bekezdése kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ... bíróság ... ésszerű időn belül ... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

11. A Kormány vitatta a panaszt.

12. A figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás azon időpontbeli állapotát is. A Bíróság észrevételezi, hogy 1992 novemberében az eljárás már három és fél éve folyamatban volt.

A szóban forgó időszak 2004. november 10-én zárult le. Ilyen módon három bírósági szinten több mint tizenkét évig tartott.

A. Elfogadhatóság

13. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező felülvizsgálati kérelme az adott körülmények között nem minősült hatékony jogorvoslatnak, s hogy

ezért a hathónapos határidőt a Megyei Bíróság 2001 évi határozatától kell számítani. A Kormány véleménye szerint a kérelem ilyen módon időn túl került benyújtásra.

14. A Bíróság észrevételezi, hogy a Legfelsőbb Bíróság illetékes tanácsa érdemben vizsgálta a kérelmező kérelmét, és helyben hagyta a Megyei Bíróság ítéletét, megállapítva, hogy az ügyben nem történt jogszabálysértés. Mindezek alapján nem lehető fel olyan elem, amely megkérdőjelezné e jogorvoslat hatékony voltát az adott körülmények között. Ebből következően a Kormány kifogása nem tartható fenn. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

15. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

16. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

17. A benyújtott dokumentumokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

18. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

"Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek."

A. Károk

19. A kérelmező 8 millió forint¹ vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelt.

20. A Kormány vitatta az igényt.

21. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező bizonyos mértékű nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon ítélve a Bíróság 9600 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

22. A kérelmező ilyen címen nem terjesztett elő igényt.

C. Késedelmi kamat

23. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 9600 (kilencezer hatszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

¹ 34700 euró

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2008. október 7-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Françoise Tulkens
Elnök